

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 10. Turbæ Schismaticorum in Oriente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

S. Euspicius mortalitatem exiit. Ex Sæculo VI. A.C. 511.
 hoc Monasterio multi Viri illustres pro-
 diere: Quales erant Avitus, Theode-
 mirus, Carilefus, seu Calais, Letus, seu
 Lius, Dulcardus, Viator. S. Maximi-
 nus e vivis abiit circa annum 520.

Rex Clodoveus fatis functus est eo- Greg. Turc
Lib. II. hist.
c. ult.
 dem anno; quo Concilium Aurelianen-
 se celebratum, quinto post pugnam ad
 Voliacum, Regni sui trigesimo, ætatis
 quadragesimo quinto, a Morte S. Marti-
 ni 112mo nempe Christi 511. Obiit
 Parisiis, atque in Ecclesia SS. Apostolo-
 rum, quam ædificabat, sepultus est.

§. X.

Turbæ Schismaticorum in Oriente.

In Oriente Concilii Calcedonensis Ad-
 versarii necdum fecerant Turbarum
 finem. Anastasius Imperator a Xenaja, Theoph. p.
129.
 Factiosisque, excitatus, anno Regni sui
 decimo octavo, Jesu Christi 508. Fla-
 vianum Patriarcham Antiochenum co-
 gere statuit, ut Zenonis Henotico sub-
 scriberet. Flavianus convocata Synodo
 Episcoporum ex Provinciis sibi subjectis,
 prolixam dedit Synodalem Epistolam,
 in qua tria Concilia Nicenum, Constan-
 tinopolitanum & Ephesinum se recipere
 profitebatur, nulla de Calcedonensi fa-
 ctam mentione. Diodorum Tarsensem, &
 Theodorum Mopsuestensem condemna-
 bat,

Sæculum VI. bat; Epistolæ adjecerat aliquos Artic-
 A. C. 511. los, in quibus Concilium Calcedonense,
 præprimis illa verba: *In duabus Natu-
 ris*, reprobare videbatur. Horum Arti-
 culorum Auctor Acacius Constantino-
 politanus dicebatur. Præter Epistolam
 Synodalem Flavianus privatim datis ad
 Imperatorem litteris, in ea, quæ jubeba-
 tur, consensit, scilicet Zenonis Henoti-
 cum recepit. Non satis hoc fuit Xena-
 jæ. Composuit litteras, atque Acacii
 Articulis Anathema contra S. Leonem,
 contra Concilium Calcedonense eosque,
 qui illud reciperent, superaddidit. Con-
 stantinus Episcopus Seleuciensis in Isau-
 ria conscripta simili formula etiam Con-
 cilium Calcedonense anathematizavit;
 cumque de utriusque hoc facto Flaviana
 apud Imperatorem conquereretur,
 is Flaviano iratus edixit sibi probari scri-
 pta Constantini, & Xenajæ, qui tunc a
 Communione Flaviani Antiocheni, &
 Macedonii Constantinopolitani aperte
 recesserunt. (*)

Ep. ad Acis.

Ulti-

(*) Superi! quanta tunc temporis in Ecclesia
 Orientali Rerum confusio! Nimirum nulla sine
 Capite bene constat Respublica, quia dissentien-
 tibus nulla restat ad Pacem inveniendam via.
 Quotiescunque Patriarchæ Orientales a Petra &
 Petri Cathedra recesserunt, illudque, quod JESUS
 Chri-

Ultimus omnium seducendus Elias Sæculum VI.
 Jerosolymitanus restabat, nam Joannes A. C. 511.
 Alexandrinus in Partes Schismaticorum Theoph. p.
 totus iverat. Is tunc erat Joannes 128.
Nicajota seu *Machiota*, qui Joanni *Hemula*
 ante annos duos nempe anno 506. suc-
 cesserat. Ergo Imperator, datis ad E- Theod. lect.
 liam Epistolis, jubet, ut Synodum Dicc- lib.2. p.561.
 cesanam convocet, & Concilium Calce-
 donense damnet. Elias nulla convoca-
 ta Synodo, sed missa Fidei suæ Confes-
 sione Nestorium, Eutychem, Diodorum,
 Theodorum, & Concilium Calcedonen-
 se damnavit. Hanc Fidei Confessionem Ep. ad Alcis.
 deferendam dedit quibusdam Dioscorig
 Sectatoribus, qui eam adjecto contra
 profitentes duas Naturas anathemate
 corruptam vulgarunt. Elias publice e-
 dixit hos homines fidem suam depravas-
 se, ediditque alteram Confessionem o-
 misso Anathemate. Schismatici plura
 alia Patrum opera corrupisse fereban-
 tur, atque aliquos Tractatus Apollinaris
 sub nomine S. Athanasii, S. Gregorii
 Thaumaturgi, & Julii Papæ, ignaris le-
 ctoribus obtrusisse. Nulla re magis vul-
 gi animos deceperunt.

P 5

Anno

Christus Matth. XVI. constituit, Ecclesiasticæ u-
 nitatis vinculum, ruperunt, toties etiam Eccle-
 siarum suarum turbarunt tranquillitatem, Pacem-
 que ex Oriente universo ejecerunt.

Sæculum VI. Anno sequente, Imperatoris Anasta-
 A. C. 511. sii decimo nono, Jesu Christi 509. du-
 centi Monachi Hæretici ex Oriente
 Constantinopolim venerunt Ductore
 quodam Severo, qui exinde Factionis
 Caput habitus est. Hi postquam in O-
 riente Rem Ecclesiasticam turbassent, a-
 derant, ut Macedonio Patriarchæ ad-
 versarentur, & Concilium Calcedonense
 oppugnarent; hinc magno honore ab
 Imperatore excepti sunt. Alia ex parte
 Joannes Patriarcha Alexandrinus pro-
 misit, se duo Talenta Imperatori datu-
 rum, si Concilii Calcedonensis memo-
 riam deleret. Imperator instabat, ut
 Macedonius cum Joannis Apocrisariis
 communicaret, ipsumque in suam Com-
 munionem reciperet. At Macedonius
 edixit, cum iis se non communicaturum,
 nisi Concilii Calcedonensis Auctoritati
 se subjicerent.

Entra Imperator Macedonium ur-
 gebat, ut exemplum Eliæ Jerosolymitani
 sequeretur, & Concilio Anathema dice-
 ret. Respondit Macedonius, id a se fieri
 extra Concilium Oecumenicum, cui E-
 piscopus Romanus (*) præesset, non posse.
 Impe-

(*) Insigne profecto, si quod in Historia Ec-
 clesiastica occurrit, pro Romani Pontificis Su-
 prematu Testimonium a Patriarcha Constantino-
 politano coram facie Imperatoris Hæretici da-
 rum!

Imperator hac detrectatione irritatus, ^{Sæculum VI.}
 confugientes ad Ecclesiam in Civitate ^{A.C. 511.}
 Con-

tum! Quid hujusmodi Testi omni exceptione
 majori Protestantes ab Episcopi Romani Commu-
 nione separati opponant?

Quo jure aliqui ex Successoribus Macedonii,
 qui posteriore tempore Sedem ipsius Constan-
 tinopoli tenuerunt, Titulum Episcopi Oecume-
 nici assumere potuerunt, postquam diu ante a-
 liquis Illius Sedis Episcopus coram toto orbe
 confessus fuerat, dari non posse Concilium Oe-
 cumenicum, cui Episcopus Romanus non præ-
 esset? At vero Oecumenici tantum in Oriente
 non autem in Occidente audire volebant, &
 poterant ipsorum Pace Episcopi Romani in Oc-
 cidente dici Oecumenici. Sed! An Christus
 forte Ecclesiam condidit bicipitem?

Unser deutsche Uebersetzer hat hier wie allezeit
 an statt des Wortes Präsidiren oder Vorstehen ge-
 setzt: Auf dem der Bischof von Rom den
 Vorsitz hätte. p. 101. Allein dieser gekünstelte
 Ausdruck hilft ihm nicht; denn ein jeder Leser,
 der Urtheilungskraft besizet, es sey gleich ein Pro-
 testant oder ein Katholik, sieht wohl, daß Mace-
 donius nicht würde verlanget haben, es soll der
 Römische Bischof oder seine Gesandte aus dem
 Occident nach dem Orient reisen, damit sie in ei-
 ner Kirchenversammlung den eitlen Vorsitz einneh-
 men könnten, wenn ihre Gegenwart nicht mehr zu
 bedeuten gehabt hätte. Wenigstens kann nicht
 geläugnet werden, Macedonius müsse geglaubet
 haben,

Sæculum VI. Constantinopolitana vi abstrahi iussit, dum interim Ecclesiis Hæreticorum immunitatem servabat. Nihilominus Macedonius in proposito perseveravit constantia invincibili, omnes, qui Decretis Concilii Calcedonensis resistere præsumerent, ipsumque Flavianum Antiochenum, anathematizavit, ejusque Apocripharios, qui negotii causa ad se venerant, probrose, & pronunciato anathemate eiecit.

Macedonii constantia.

Theod. l. 8.
p. 562.
Theoph.
p. 132.

Totum populum Constantinopolitanum Macedonio impense faventem ad iracundiam provocavit Schismaticorum insolentia; hi enim data pecunia infamam plebem excitarunt, & quadam die Dominica in Palatii Ecclesiam S. Michaeli Sacram ingressi, Cantoribus Trisagion recitantibus, ipsi responderunt cantando additionem: *Crucifixus pro nobis*. Dominica sequente simili protervia majorem Ecclesiam intrarunt fustibus armati. Populus Catholicus magno clamore primum hæreticorum vocibus responderunt, mox orta sunt jurgia, tandem ventum ad verbera, & Schismatici Ecclesia ejecti. Tum vero Imperator modum ultra non tenens, Monachos Schismaticos

Theod. l. 8.
p. 562.
Theoph. p.
132.

COS

haben, es könne keine Decumenische Kirchenversammlung seyn, welche nicht in der Communion des Römischen Bischoffes stünde.

cos in Macedonium instigavit, qui Epis-
 copum insectarentur vociferationibus,
 & conviciis, quæ honeste non memoren-
 tur. Julianus Episcopus Halicarnassen-
 sis, & Severus Monachus, quamvis a-
 lias essent inimici, tamen furore con-
 sentiente Patriarcham persequebantur.
 Populus vero, cujus innumerabilis erat
 multitudo, Abbates Catholicos sequens
 per urbem, clamabat: *Christiani Fra-*
tres! adest Martyrii tempus. Non de-
seramus Patrem nostrum! nec Impera-
 tori parcebant. Manichæum appella-
 bant, & indignum, qui sceptrum gere-
 ret. Expavit has seditiosorum voces
 Anastasius, & palatii portis omnibus clau-
 di jussis, jam jam fugiturus, paratos te-
 nebat lembos. Mox mutato consilio,
 quamvis pridie jurasset, nunquam am-
 plius se Macedonium in conspectum ad-
 missurum, misit, qui rogarent, ut ad se
 veniret. Ipso Regiam intrante Abbates
 Patriarcham comitantes hortabatur po-
 pulus, ut sibi Patrem servarent, Milites
 transeunti salutem, & incolumitatem a
 Cælo precabantur. Ubi in conspectu
 fuit, Imperatori exprobravit, quod Eccle-
 siæ hostis esset. Ipse mentem dissimu-
 lans, finxit se cupere cum Ecclesia in
 pacem redire.

Sæculum VI.
 A. C. 511.

Theod. p.
 563.

Misit deinde Imperator ad Patriar-
 cham Celerum Magistrum Officiorum
 cum

Theoph. an.
 21. p. 132.
 Niceph.

Sæculum VI. cum litteris, in quibus profitebatur, re-
A. C. 511. cipere se duo prima Concilia, nempe
 Nicenum, & Constantinopolitanum.
 De Ephesino, & Calcedonensi nulla men-
 tio. Hac fraude deceptus Macedonius
 litteris subscripsit, quæ res Catholicos
 non parum offendit, sic enim Henoti-
 cum recipiebat, cui jam in sua Ordina-
 tione subscripserat. Igitur ad Monaste-
 rium S. Dalmatii se contulit, ibique ut
 se purgaret apud Monachos, quibus scan-
 dalum creaverat, Apologiam edidit, af-
 firmans, se recipere Concilium Calce-
 donense, & credere, illos, qui non reci-
 perent, esse Hæreticos. Accepta hac
 Professione Liturgiam cum ipso celebra-
 runt.

Theoph.
p. 133.

§. XI.

Macedonius Constantinopoli pellitur.

Interea Anastasius Imperator Clericos
 Monachosque, in Hæresi sibi consen-
 tientes, permovit, ut alium Episcopum
 eligerent, Imperatrice Arianna, & toto
 Senatu ingemiscantibus, quippe Mace-
 donius ob vitæ puritatem, & Fidei Sin-
 ceritatem, quamvis passus esset se deci-
 pi, amabatur ab omnibus. Ut aliquam
 Depositionis causam fingeret, Imperator
 duos juvenes subornavit, qui traditis
 Præfecto Constantinopolitanæ Civitatis,
 & Officiorum Magistro libellis Macedo-
 nium